

Arrest

nr. 185 740 van 21 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, X, X en X, die alle verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 14 april 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 maart 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), alle aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 17 maart 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van de eerste, de tweede, de derde en de vijfde verzoekende partij, bijgestaan door advocaat S. VAN ROSSEM, die tevens optreedt voor de vierde verzoeker, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste verzoeker, de tweede verzoekster, de vierde verzoeker en de vijfde verzoekster, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, komen op 20 augustus 2006 België binnen en vragen op 21 augustus 2006 asiel aan. Op 26 september 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 16 januari 2007 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten

aanzien van de eerste verzoeker en de tweede verzoekster een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Bij arrest nr. 201.386 van 26 februari 2010 stelt de Raad van State de afstand van het tegen deze beslissingen ingestelde geding vast.

1.2. De derde verzoeker, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, komt op 3 oktober 2006 België binnen.

1.3. Op 16 februari 2007 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 12 oktober 2007 wordt de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond bevonden en op 29 oktober 2007 wordt aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Op 28 juli 2007 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 13 augustus 2007 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.5. Op 1 september 2007 dienen de verzoekende partijen een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 17 september 2007 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 12 oktober 2007 ongegrond bevonden.

1.6. Op 14 april 2008 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 26 januari 2009 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 4 februari 2009 wordt tevens aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.7. Op 10 maart 2009 dienen de verzoekende partijen een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.7.1. Nadat de aanvraag uit punt 1.7. op 2 april 2010 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 30 april 2013 ongegrond bevonden. Nadat deze beslissing op 1 augustus 2013 wordt ingetrokken, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 124 243 van 20 mei 2014 de afstand van het geding vast.

1.7.2. Op 13 september 2013 wordt de aanvraag uit punt 1.7. opnieuw ongegrond bevonden. Bij arrest nr. 125 728 van 17 juni 2014 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.7.3. Op 4 juli 2014 wordt de aanvraag uit punt 1.7. opnieuw ongegrond bevonden. Nadat deze beslissing op 23 september 2014 wordt ingetrokken, verwerpt de Raad bij arrest nr. 131 973 van 23 oktober 2014 het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.7.4. Op 23 september 2014 wordt de aanvraag uit punt 1.7. opnieuw ongegrond bevonden en wordt tevens aan de eerste verzoeker, de tweede verzoekster, de vierde verzoeker en de vijfde verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 138 521 van 13 februari 2015 vernietigt de Raad deze beslissingen.

1.7.5. Op 3 maart 2015 wordt de aanvraag uit punt 1.7. opnieuw ongegrond bevonden. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen op 17 maart 2015 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.03.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

“(…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor R. S. (...). De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 26.02.2015 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf".

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan R.S. (...) te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN AAN R.S. (...) ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG (...)"

1.8. Op 10 december 2009 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 6 mei 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.9. Op 8 november 2013 dienen de verzoekende partijen een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 2 december 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 125 729 van 17 juni 2014 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.10. Op 3 maart 2015 wordt aan de eerste verzoeker, de tweede verzoekster, de vierde verzoeker en de vijfde verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de tweede, de derde, de vierde en de vijfde bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen op 17 maart 2015 ter kennis worden gebracht. De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van de eerste verzoeker werd genomen en die op gelijklopende motieven als de derde, de vierde en de vijfde bestreden beslissing is gestoeld, luidt als volgt:

"(...)

De heer

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene verklaart in de asielprocedure op 20.08.2006 het grondgebied te hebben betreden. Op 16.01.2007 werd zijn asielprocedure negatief afgesloten. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.

(...)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partijen een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling(en) en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing(en) moet aan de verzoekende partijen bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Te dezen werpen de verzoekende partijen ter terechtzitting op dat de derde verzoeker en de vierde verzoeker geen belang meer hebben bij de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, nu de derde verzoeker een F-kaart heeft ontvangen en de vierde verzoeker naar Servië is teruggekeerd.

De verwerende partij bevestigt deze informatie ter terechtzitting en stelt dat de derde en de vierde verzoeker geen belang meer hebben bij het beroep.

Het beroep is onontvankelijk wat de derde en de vierde verzoeker betreft.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: koninklijk besluit van 17 mei 2007), van de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991, van het redelijkheidsbeginsel en van het

zorgvuldigheidsbeginsel. In de uiteenzetting van het middel wordt tevens gewag gemaakt van een schending van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag op basis van medische redenen van verzoekers d.d. 10.03.2009 artikel 9 ter, ongegrond is.

*Redenen:
(...)*

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekers geenszins als ongegrond kan worden beschouwd.

In eerste instantie wensen verzoekers te wijzen op het feit dat de bestreden beslissing getuigt van een onzorgvuldig onderzoek naar het dossier van verzoekers.

Dat verzoekers een Servische familie zijn, bestaande uit een moeder, vader en vijf kinderen.

Desondanks is hier in de bestreden beslissing niets over terug te vinden.

Zo werd er geen beslissing betekend aan: R. E. (...) en geen bevel om het grondgebied te verlaten betekend aan R. E. (...) en R. B. (...).

Is de aanvraag van E. (...) nog lopende? Worden verzoekers geacht E. (...) en B. (...) achter te laten in België?!

Dat dit flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij! De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.

Verzoekers dienden hun aanvraag in op 10.03.2009. Deze aanvraag werd ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

Verzoekers wensen dan ook de volgende opmerkingen te maken:

1) Aangaande de gezondheidstoestand van verzoeker

Verzoekers dienden hun aanvraag in op 10.03.2009. Daarbij voegden zij verschillende medische attesten opgesteld door de behandelende geneesheer.

Dat verzoeker niet begrijpt waarom DVZ in zijn beslissing stelt dat de aandoeningen van verzoeker geen bedreiging zouden inhouden voor zijn leven. Verzoeker lijdt immers aan een chronische stressstoornis, hypertensie en diabetes!

Er kan geen twijfel bestaan over het feit dat verzoeker lijdt aan aandoeningen die een reëel risico inhouden voor zijn fysieke integriteit!

De behandelende geneesheer acht een regelmatige opvolging absoluut noodzakelijk, dat dit ook een indicatie is van de graad van ernst.

Dat verzoeker bovendien reeds meer dan zes jaar behandeld wordt!

Bovendien dient verzoeker verschillende soorten medicatie in te nemen. Dat dit dan ook een indicatie geeft van de graad van ernst van de aandoening.

In dit attest waarin bevestigd wordt dat verzoeker ernstig ziek is en behandeld dient te worden, stelt de arts- attaché van DVZ dat de ziekte niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in § 1 eerste lid.

Artikel 1 §1 vermeldt het volgende:

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige [2 en recente] inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift [~ dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag]2 vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

Uit het voorgaande blijkt dus dat verzoeker een standaard medisch getuigschrift moest voegen waarin gesteld wordt op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Verzoeker lijdt aan een chronische stressstoornis en diabetes waarbij een nauwgezette opvolging vereist is.

Hoe kunnen aandoeningen waarbij men in het beste geval, slechts onder de juiste medische omstandigheden kan spreken over een stabilisatie van de symptomen en men spreekt over een levenslange behandeling, geen reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit ??

Men mag ervan uitgaan dat het hier gaat over aandoeningen die nauwgezette zorg en opvolging vereisen. Dit wordt ook bevestigd door de behandelende geneesheer.

Bovendien acht de behandelende geneesheer het absoluut noodzakelijk dat verzoeker de nodige hulp en ondersteuning krijgt. Deze hulp en ondersteuning kan verzoeker niet krijgen in zijn land van herkomst!

Ook de ontvankelijkheidsbeslissing van DVZ geeft een zekere indicatie over de graad van ernst van de aandoening van verzoeker.

Dat het duidelijk mag blijken dat de behandelende geneesheer de ernst van de aandoeningen anders inschat dan de arts-attaché.

Dat dit te wijten is aan het feit dat de behandelende geneesheer verzoeker wel heeft kunnen en willen onderzoeken, en de arts-attaché zich slechts gebaseerd heeft op de medische attesten. Dat dit onzorgvuldig is van de arts-attaché.

Hieruit blijkt dat de arts-attaché tot een héél andere conclusie zou gekomen zijn, indien hij het dossier en verzoeker, grondig zou onderzocht hebben!

De medische aanvraag en het ingediende medische attest beantwoorden volledig aan het ratio legis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien het de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt.

Verzoeker is ernstig ziek! Dit wordt gestaafd aan de hand van de nodige stukken!

De arts-attaché vermeldt het volgende in zijn medisch advies: "Deze 52-jarige man zou naast een arteriële hypertensie en een begin van lichte diabetes, een tendens hebben tot chronische

depressiviteit, mogelijks in het kader van een PTSD en zich in een chronische stress-stoornis zou bevinden, maar verder waren er geen verwickelingen, geen hospitalisaties, noch acute opstoten"

Dat deze stelling getuigt van een onzorgvuldig onderzoek van de medische aandoeningen van verzoeker en een overtuigende wilskracht van verwerende partij om een negatieve beslissing te kunnen nemen.

In eerste instantie wensen verzoekers op te merken dat de voorwaardelijke wijs die de arts-attaché hanteert, haaks staat op de verwachtingen die verzoekers redelijkerwijze mogen hebben dat het dossier zorgvuldig behandeld zal worden.

Dat uit de bewoordingen die de arts-attaché gebruikt, duidelijk blijkt dat hij de intentie had een negatieve beslissing te nemen en niet om het dossier, of verzoeker zelf, zorgvuldig te onderzoeken.

Stellingen zoals "... betrokkene uiteraard verplicht is te beweren..", "Wanneer men uitgaat van de hypothese van een posstraumatische stresstoornis..." en "... mochten ze toe te schrijven zijn aan een PTSD", getuigen van een gebrekkig onderzoek.

Indien de arts-attaché twijfelt aan de aandoeningen van verzoeker, dient hij om bijkomende informatie te vragen!

Het feit dat hij een medisch advies aflevert op basis van veronderstellingen en hypothesen is onzorgvuldig en onaanvaardbaar!

Verwerende partij dient een zorgvuldig, individueel en correct onderzoek uit te voeren!

Verzoeker acht het dan ook zeer onwaarschijnlijk dat verwerende partij haar aanvraag met de nodige zorg en aandacht behandeld heeft.

Bovendien kan verzoeker zich niet akkoord verklaren met de motivering van de arts-attaché: "Méér dan twee jaar na het optreden van een PTSD hebben psychofarmaca nauwelijks meer invloed op de symptomen dan een placebo."

Dat verzoekers niet begrijpen hoe de arts-attaché tot deze conclusie komt!

Hoe kan de arts-attaché zonder verzoeker onderzocht te hebben, stellen dat de medicamenteuze behandeling niet nodig zou zijn, na een behandeling van twee jaar ?

Dat dit werkelijk onbegrijpelijk, onzorgvuldig en gevaarlijk is! Hoe kan de arts-attaché zomaar stellen dat de medicatie die verzoeker nodig heeft, niet essentieel zou zijn?!

De arts-attaché stelt zelf in zijn beslissing dat verzoeker medicamenteus behandeld wordt.

Dat het kennelijk onredelijk en zelfs gevaarlijk lijkt van de arts-attaché om, zonder verzoeker te onderzoeken, te stellen dat dit niet essentieel zou zijn.

Ook het feit dat de arts-attaché stelt dat verzoeker, na een behandeling van meer dan twee jaar, genezen zou moeten zijn is onvoorstelbaar!

Hoe komt verwerende partij tot deze conclusie?!

Dat dit medisch advies dan ook onaanvaardbaar is!

De arts-attaché vermeldt immers het volgende in zijn medisch advies: "...dan is het nog geweten dat deze problematiek in principe met de tijd vanzelf uitdooft."

Op basis waarvan is de arts-attaché tot deze conclusie gekomen?! Uit het medisch dossier blijkt immers reeds duidelijk dat verzoeker reeds vijfjaar intensief behandeld wordt!

De arts-attaché voegt evenmin de informatie waarop hij zich baseert om deze frappante stelling te maken.

Dat het onaanvaardbaar is dat de arts-attaché durft te stellen dat verzoeker "spontaan" zal genezen zonder het volledig medisch dossier of verzoeker zelf te onderzoeken.

De arts-attaché dient het medisch dossier van verzoeker grondig, individueel en zorgvuldig te onderzoeken.

De blote bewering die de arts-attaché hanteert als zou de aandoening "spontaan" evolueren in gunstige zin is onaanvaardbaar!

Het mag duidelijk zijn dat de arts-attaché zich er gemakkelijk vanaf heeft proberen te maken door te stellen dat de aandoening van verzoeker "spontaan zou verdwijnen" en diabetes en hypertensie als een 'goedaardige aandoening' te beschouwen!

De arts-attaché verwijst naar het feit dat een aanpassing van de levensstijl nodig zou zijn, zonder enig onderzoek te verrichten naar de huidige levensstijl van verzoeker.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Uit de medische attesten kan immers op geen enkele manier afgeleid worden dat verzoeker lijdt aan overgewicht, onvoldoende lichaamsbeweging zou hebben of te weinig vezels zou eten.

Dat de arts-attaché, nogmaals, getracht heeft om zich er gemakkelijk ervan af te maken door algemene adviezen te hanteren, zonder een grondig, individueel en zorgvuldig onderzoek uit te voeren in het dossier en van verzoeker!

Samenvattend kan men opmerken dat het medisch advies bestaat uit een onderzoek naar een aandoening die verzoeker niet heeft, algemene adviezen zonder enig onderzoek naar de situatie van verzoeker en een gebrek aan enig onderzoek aangaande de diagnose van hypertensie.

Het mag duidelijk zijn dat de arts-attaché onmogelijk een correcte beoordeling wilde en kon maken.

Men heeft op geen enkel moment enige actie ondernomen om de medische toestand van verzoeker echt te kunnen inschatten. Verzoeker hoopte dat de arts-attaché hem minstens zou onderzoeken om de medische toestand van verzoeker te kunnen inschatten, zeker gezien de vernietiging van de vorige beslissing.

Dat verwerende partij in het verleden anderen reeds de kans heeft gegeven bijkomende informatie te verschaffen.

Gelieve in bijlage zo'n bijkomend verzoek van DVZ terug te vinden, (zie stuk 4)

Het feit dat DVZ nagelaten heeft deze bijkomende informatie op te vragen, getuigt van een onzorgvuldigheid en gebrek aan motivatie om een zo correct mogelijk beeld van de aandoening van verzoeker te bekomen!

Uit het voorgaande blijkt dus zeer duidelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is!

Verzoekers kunnen op geen enkele manier afleiden waarom men geen rekening houdt met alle door hen aangehaalde elementen.

Indien DVZ dit gedaan had, hadden zij de nodige informatie kunnen afleiden uit de bijlagen.

Indien de arts-attaché verzoeker onderzocht had, zou hij tot dezelfde conclusie gekomen zijn als de behandelende geneesheer, namelijk dat verzoeker ernstig ziek is en dat de enige oplossing recht op verblijf is voor hem.

Dat uit het advies van de arts-attaché duidelijk blijkt dat deze genomen is om een beslissing tot ongegrondheid te bekomen en NIET om de werkelijke gezondheidstoestand van verzoeker te beoordelen.

Alle voorliggende feiten dienen samen bekeken te worden teneinde een oordeel te kunnen vellen over al dan niet beantwoorden aan de ziekte voorzien in paragraaf 1.

In dit geval kan besloten worden dat de noodzakelijke medische gegevens wel degelijk werden verstrekt. De verwerende partij zou tevens tot deze conclusie gekomen zijn indien zij het medisch dossier met de nodige zorg en aandacht hadden nagelezen. En het volledige dossier of verzoeker met de nodige zorg onderzocht hadden.

Dit getuigt zonder enige twijfel van het gegeven dat de verwerende partij heeft nagelaten het medisch dossier grondig te analyseren, maar slechts heel oppervlakkig heeft bekeken, hetgeen tevens heeft bijgedragen tot de conclusie dat de ziekte niet zou beantwoorden aan de ziekte van §1 van art 9ter. Minstens heeft de arts-attaché niet de volledige actuele situatie willen beoordelen of onderzoeken.

DVZ lijkt de ratio legis van de procedure en zelfs de beslissingen van uw Raad naast zich neer te leggen door, deze procedure met de voeten te treden en uw Raad andermaal tot tussenkomst te verplichten.

Dient DVZ er niet op gewezen te worden de aanvraag van verzoekers conform te behandelen en de geldende regelgeving toe te passen?!

Indien men het medisch getuigschrift en het administratief dossier van verzoeker in zijn geheel bestudeert, blijkt wel degelijk dat alle informatie voorhanden is om de graad van ernst van de aandoening van verzoeker te bepalen. Indien men de actuele situatie echt wil beoordelen dient verzoeker uiteraard onderzocht te worden, hetgeen men ook hier nalaat.

Dat het duidelijk mag blijken dat de arts-attaché geen rekening heeft gehouden met de medische toestand van verzoeker, in het nemen van zijn beslissing.

Uit de motivering van de arts-attaché lijkt het alsof dat verzoeker reeds een vergevorderde aandoening van zijn ziekte moet hebben of halfdood moet zijn, alvorens zijn aanvraag ontvankelijk en gegrond zou verklaard worden!

Dit is onredelijk van DVZ en maakt een flagrante schending uit van het redelijkheidsbeginsel!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

DVZ dient te onderzoeken of zijn aandoening een reëel risico inhoudt voor zijn fysieke integriteit, ze dient niet te bepalen in welke mate!

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel!

Dit werd recent ook bekrachtigd door verscheidene arresten van uw Raad.

Arrest nr. 92 397 van 29 november 2012 stelt het volgende: "Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen te beperkend interpreteert."

Dat dit onredelijk is en onzorgvuldig van DVZ.

Dat DVZ rekening dient te houden met ALLE elementen in het dossier en het geheel van elementen. Het feit dat zij dit niet doet, is een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De arts- attaché stelt enkel dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in § 1.

Hoe kan een ziekte waarbij men langdurig behandeld dient te worden geen reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit ??

Immers dit is wat §1 stelt.

Op basis van welke elementen is de arts-attache tot deze conclusie gekomen?

Is het een bewuste keuze geweest om een aantal belangrijke, medische stukken niet te beoordelen of niet te willen beoordelen?!

Verzoeker is ernstig ziek! Dit wordt gestaafd aan de hand van de nodige stukken!

Dat DVZ het vertrouwensbeginsel flagrant schendt!

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat een partij mag vertrouwen op uitspraken en uitspraken van gedragingen van de wederpartij. DVZ heeft na een procedure van meer dan zes jaar, de aanvraag van verzoeker ongegrond verklaard en dit zonder grondig en individueel onderzoek te voeren en alle aangehaalde elementen en stukken in overweging te nemen!

Het mag duidelijk zijn dat dit het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt! Uit de acties van verwerende partij bleek op geen enkele wijze dat de aanvraag van verzoekers ongegrond verklaard zou worden!

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij er enkel op gericht lijkt om de aanvraag van verzoekers ongegrond te verklaren en de aanvraag niet correct te behandelen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

2) Aangaande de situatie in Servië

Verzoeker is een vreemdeling die aan een ernstige ziekte lijdt en niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Toch is er in de beslissing niets terug te vinden over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze medicijnen in Servië.

DVZ faalt erin om dit te onderzoeken!

Dat het bijgevolg onbegrijpelijk is voor verzoeker waarom DVZ de beschikbaarheid van deze medicatie in het land van herkomst niet onderzoekt.

DVZ heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en stelt zonder onderzoek en zonder concrete elementen dat de aanvraag geweigerd dient te worden.

Verzoekers begrijpen niet waarom DVZ weigert rekening te houden met ALLE elementen en alle stukken die zij aanhalen en voegen in hun verzoekschrift!

Het lijkt alsof DVZ er enkel op gericht is om een reden te zoeken om de situatie in het land van herkomst niet te moeten onderzoeken of aanvragen te weigeren. Dat dit dan ook onredelijk is en men de intentie van een aanvraag om medische redenen volledig naast zich neerlegt.

Verwerende partij banaliseert de aandoeningen van verzoeker om tegemoet te komen aan de opmerkingen die aan de basis liggen van de vernietiging van de vorige beslissing door uw Raad maar verwerende partij heeft geen enkele intentie om de aandoeningen van verzoeker correct te beoordelen.

Dit is geen grondig onderzoek! Dit wordt eveneens bevestigd in het arrest nr. 108 524/11 van uw Raad: "Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte 'levensbedreigend' dient te zijn 'gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.'

Uw Raad heeft zich reeds duidelijk uitgesproken over deze kwestie.

Arrest nr. 105 052 van 14.06.2013 stelt immers het volgende:

"Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat de arts-adviseur door enkel te onderzoeken of de aandoening levensbedreigend is, in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan is of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. "

Arrest nr 123 355 van 29.04.2014 is eveneens zeer duidelijk:

"De bestreden beslissing van 6 januari 2014 houdende de ongegrondheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, schendt dan ook artikel 9ter van de vreemdelingenwet in die mate dat het bestuur een enger beoordelingscriterium hanteert dan dat van artikel 9ter van de vreemdelingenwet."

Dat DVZ het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.²

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker wel degelijk in gevaar is, indien verzoeker dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende: "The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law."

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:

" "Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn."

Dat dit in casu het geval is. De medische aanvraag van verzoeker werd immers nooit uitgebreid en zorgvuldig onderzocht.

Dat de veiligheid van verzoeker gegarandeerd dient te worden.

Het feit dat de arts-attaché desondanks de situatie in het land van herkomst weigert te onderzoeken, maakt een flagrante schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel!

Zelfs indien de aandoeningen van verzoeker niet levensbedreigend zouden zijn, dient DVZ te onderzoeken of verzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling in Servië!

Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoekers dan ook met aandrang vragen huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel."

4.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 9ter van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 7 van het K.B. van 17 mei 2007 – Koninklijk besluit tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*
- de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29.07.1991;*
- het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.*

In eerste instantie houdt de verzoekende partij voor dat er geen beslissing werd betekend aan E. R. (...) en B. R. (...) en dat de verzoekende partij in het ongewisse blijft nopens hun verblijfstoestand.

De verzoekende partij gaat klaarblijkelijk voorbij aan de inhoud van het arrest d.d. 13.02.2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin wordt geoordeeld dat E. R. (...) geen belang heeft bij het ingestelde annulatieberoep gezien zij in het bezit werd gesteld van een F-kaart, geldig tot 26.02.2019.

B. R. (...) diende op zijn beurt op 05.01.2015 een aanvraag in voor een verblijfskaart als partner in een duurzame relatie en maakt niet het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan haar aanvraag ongegrond diende te worden verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in de uiteenzetting van verzoekende partij voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

In een eerste onderdeel van het eerste middel meent verzoekende partij dat zij niet begrijpt waarom DVZ in zijn beslissing stelt dat de aandoeningen van verzoeker geen bedreiging zouden inhouden voor zijn leven aangezien zij lijdt aan een chronische stressstoornis, hypertensie en diabetes.

Zij houdt verder voor dat zij al 5 jaar behandeld wordt en verschillende soorten medicatie dient te nemen.

Verzoeker zou de nodige hulp en ondersteuning niet kunnen bekomen in het land van herkomst en de ernst van de aandoening zou door de ambtenaar-geneesheer worden onderschat.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer zou louter gebaseerd zijn op hypothesen en veronderstellingen.

Verzoekende partij haar kritiek mist enige grondslag.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek laat verweerder vooreerst gelden dat de verzoekende partij dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980, om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsrecht op basis van deze bepaling.

*Artikel 9ter §1 bepaalt als volgt:
“(…)”*

Uit het administratief dossier blijkt dat het medische dossier van de verzoekende partij door de arts-adviseur aan een zeer uitvoerig en zeer degelijk onderzoek werd onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat de verzoekende partij haar medische aandoeningen niet voldoen aan de vereisten van art. 9ter §1 voormeld.

Het loutere feit dat de verzoekende partij een medisch attest heeft voorgelegd, waaruit de verzoekende partij zelf afleidt dat zij voldoet aan de voorwaarden van art. 9ter van de wet en op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard; zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-adviseur een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Verzoekende partij poogt voor te houden dat het advies van de arts-adviseur genomen is om tot een ongegrondheidsbeslissing te komen, en niet om de werkelijke gezondheidstoestand van verzoekende partij te beoordelen. Deze vage beschouwing, die op geen enkele manier aannemelijk wordt gemaakt, kan uiteraard niet worden aangenomen.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door de verzoekende partij geen aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen behandeling in het land van herkomst voorhanden is.

Uit de adviezen van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die de verzoekende partij heeft voorgelegd. De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-adviseur noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Verder houdt verzoekende partij voor dat er geen adequate behandeling bestaat in het land van herkomst. Zij betwist de inhoud van het medisch advies. Zij uit kritiek op het feit dat de ambtenaar-geneesheer de verzoekende partij niet heeft onderzocht en concludeert dat de aandoening spontaan zal verdwijnen.

Art. 9ter Vreemdelingenwet voorziet evenwel geenszins dat de arts-adviseur dergelijk advies van een specialist zou moeten inwinnen, wanneer hij hiertoe zelf geen noodzaak ziet.

Zie dienomtrent:

“De bestreden beslissing steunt zich voor deze conclusie op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, die zoals blijkt uit het administratief dossier zich heeft gesteund op het door verzoekster bijgebracht verslag van de specialist. Artikel 9ter, §1, tweede alinea voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zonodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven.” (R.v.V.nr. 41 432 van 7 april 2010)

Uit het advies van de arts-adviseur dd. 26.02.2015 blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door de verzoekende partij geen aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor het leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het land van herkomst beschikbaar is.

De ambtenaar-geneesheer kan op basis van de door de verzoekende partij voorgelegde gegevens zelfs niet uitmaken of er sprake is van een PTSS :

“Deze 52-jarige man zou naast een arteriële hypertensie en een begin van een lichte diabetes, een tendens hebben tot chronische depressiviteit, mogelijks in het kader van een PTSD en zich in een chronische stress-stoornis zou bevinden, maar verder waren er hier geen verwickelingen, geen hospitalisaties, noch acute opstoten.

Ik zeg “mogelijks”, want de psychiater of gelijk welke arts die verwijst naar mogelijke gebeurtenissen, mogelijks relatie gebonden, in het verleden was uiteraard geen rechtstreekse getuige van deze gebeurtenissen, en kan dan ook niets anders dan de bewoordingen van betrokkene optekenen, zonder dat de beweerde gebeurtenissen zich ook in werkelijkheid zouden afgespeeld hebben. Ook klachten als irritatie, slaapstoornissen en dergelijke zijn subjectieve gevoelens en zeker geen objectieve vaststellingen. Niets laat ons toe de pertinentie van deze vermelde pathologie te verifiëren.

En zelfs al mocht betrokkene inderdaad een PTSD vertonen, dan nog is het geweten dat deze problematiek in principe met de tijd vanzelf uitdooft,

Wanneer men uitgaat van de hypothese van een posttraumatische stress-stoornis is het uiteraard zeer belangrijk met zekerheid inlichtingen te vernemen over welk trauma het hier precies gaat (Criterium A, bijgevoegd in het administratief dossier), zoniet is het onmogelijk om de ernst en de ware toedracht ervan te kunnen appreciëren, en dit raakt nu juist wel, volgens alle internationaal aanvaarde criteria, het basis criterium uit om een juiste diagnose te kunnen stellen. Men moet objectief kunnen bewijzen dat men geconfronteerd is geweest met een levensbedreigend trauma. Vanwege de criteria van de DSM IV (Internationaal aanvaard als criterium van een PTSD), moet men objectief kunnen bewijzen dat men geconfronteerd is geweest met een levens bedreigend trauma. Bij ontstentenis van deze informatie kunnen we deze diagnose dan ook niet weerhouden in het voorliggend dossier.

Bij ontstentenis van deze informatie kunnen we deze diagnose dan ook niet weerhouden in het voorliggend dossier.”

Ook nopens het zelfmoordgevaar, de diabetes type 2 en de arteriële hypertensie wordt afdoende gemotiveerd :

“Wat betreft het vermelde zelfmoordgevaar, dit is eerder hypothetisch en speculatief, in concreto worden in het dossier geen gehele suïcidale pogingen objectief gedocumenteerd.

Er zijn geen verdere medische complicaties geweest die het vermelden waard zijn.

Bij betrokkene wordt vooral een grote frustratie waargenomen in het kader van de huidige sociaal-economische situatie zonder objectief organisch substraat. Zoals men uit de attesten kan afleiden, nemen de subjectieve klachten met de tijd alleen maar toe, terwijl, mochten ze toe te schrijven zijn aan een PTSD, integendeel zouden moeten afnemen met de tijd. We kunnen hier dan ook enkel een dysthymie weerhouden met dysforische gevoelens zonder acute psychiatrische aandoening.

Ook wat de vermelde diabetes betreft wordt deze niet bevestigd door de sluitende labo-uitslagen. Overigens is diabetes, type 2 een goedaardige aandoening. Het is een aandoening die perfect kan voorkomen worden. Alle internationale studies, zowel in Europa als in de VS en Azië zijn het erover eens dat een verandering van levensstijl hierbij veel belangrijker is dan medicatie. Een vergelijking van de gegevens doet wat de behandeling betreft de balans onmiskenbaar overhellen in de richting van veranderingen in de levensstijl als essentieel onderdeel van de behandeling. De belangrijkste voordelen hiervan zijn een handhaving van het effect ook na de interventieperiode, de kosten-batenverhouding, de afwezigheid van bijwerkingen en de concomitante vermindering van de andere cardiovasculaire risicofactoren.

De heilzame effecten van een aangepaste levensstijl blijven over een lange periode behouden, daar waar het effect van geneesmiddelen enkel aanwezig is wanneer ze worden ingenomen. Veranderingen in de levensstijl zijn minder duur en veiliger dan medicatie, en ze leveren bijkomende voordelen op zoals een vermindering van het cardiovasculaire risico op lange termijn.

Alle studies verwijzen naar aanpassingen van de levensstijl impliceren gewichtsverlies, een vermindering van de opname van verzadigde vetten, een verhoogde vezelconsumptie en dagelijks matige lichaamsbeweging. De resultaten van die studies sluiten opmerkelijk goed bij elkaar aan, ongeacht waar ze werden uitgevoerd (VS, Europa, Azië).

Deze bemerkingen gaan ook voor de vermelde arteriële hypertensie, aandoening die zeker ook kan aangepakt worden middels hogervermelde verbeterde levensstijl.

Samenvattend komen we tot het besluit dat de vermelde aandoeningen of klachten niet levensbedreigend zijn en deze medische problematiek houdt geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene.

Gezien bovenvermelde, impliceert een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene. Zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling. Er wordt geen aandoening vermeldt die een reëel risico voor het leven van betrokkene inhoudt, zij werd nooit gehospitaliseerd. Ik kan dus op basis van de voorliggende elementen niet aannemen dat de medische toestand een reëel risico zou inhouden bij terugkeer van betrokkene naar haar land van herkomst. Er waren geen verdere acute opstoten.”

De beschouwingen van verzoekende partij aangaande ‘de ernst’ van de aandoening zijn niet dienstig. Verzoekende partij miskent blijkbaar de inhoud van de door haar zelf voorgelegde attesten.

De kritiek van verzoekende partij als zou het feit dat de aandoeningen ongeneeslijk zijn, niet betekenen dat zij niet voldoen aan de voorwaarden van art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet, gaat voorbij aan de werkelijke inhoud van het advies van de arts-adviseur, die zelfs bij een aangenomen hypothese van een PTSS geen probleem ziet in een terugkeer naar het land van herkomst.

Verzoekende partij kan bezwaarlijk voorhouden dat het ontbreken van medicatie tot levensbedreigende situaties zou leiden, nu dit nergens werd geattesteerd door haar eigen behandelende artsen en elke medische verantwoording van dergelijke stelling ontbreekt.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die de verzoekende partij heeft voorgelegd. De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden. Evenwel werd besloten dat de ingeroepen PTSS strikt subjectief van aard is, dat de behandelingsduur op heden niet kan worden bepaald, dat de gevolgde behandeling met psychofarmaca louter symptomatisch is en dat deze aandoening ook zonder behandeling spontaan in de gunstige zin evolueert.

“En zelfs al mocht betrokkene inderdaad een PTSD vertonen, dan nog is het geweten dat deze problematiek in principe met de tijd vanzelf uitdooft.

Wanneer men uitgaat van de hypothese van een posttraumatische stress-stoornis is het uiteraard zeer belangrijk met zekerheid inlichtingen te vernemen over welk trauma het hier precies gaat (Criterium A,

bijgevoegd in het administratief dossier), zoniet is het onmogelijk om de ernst en de ware toedracht ervan te kunnen appreciëren, en dit raakt nu juist wel, volgens alle internationaal aanvaarde criteria, het basis criterium uit om een juiste diagnose te kunnen stellen. Men moet objectief kunnen bewijzen dat men geconfronteerd is geweest met een levensbedreigend trauma. Vanwege de criteria van de DSM IV (Internationaal aanvaard als criterium van een PTSD), moet men objectief kunnen bewijzen dat men geconfronteerd is geweest met een levens bedreigend trauma. Bij ontstentenis van deze informatie kunnen we deze diagnose dan ook niet weerhouden in het voorliggend dossier.

Bij ontstentenis van deze informatie kunnen we deze diagnose dan ook niet weerhouden in het voorliggend dossier.

Overigens is het op basis van internationaal gevalideerde studies geweten dat zelfs als er een PTSD zou zijn, deze na verloop van tijd uitdooft, en zelfs onbehandeld nog slechts weinig problemen stelt. Méér dan twee jaar na het optreden van een PTSD hebben psychofarmaca nauwelijks meer invloed op de symptomen dan een placebo.

Ook van psychotherapie is het bekend dat deze na enige tijd geen effecten meer heet', temeer daar in voorliggend geval enorme taalbarrières zijn.

De moderne inzichten over PTSD hebben het allen over een exposure behandeling, een stress inoculation therapie". Bijgevoegd in het administratief dossier wordt een studie bijgevoegd met als titel: 'Health, migration and return, bij Asser Press, door Peter J. Van Krieken³ die de nadruk legt op de voordelen van de behandeling van posttraumatische ervaringen in het thuisland.

Ik kan dus op basis van de voorliggende elementen niet aannemen dat de medische toestand een reëel risico zou inhouden bij terugkeer van betrokkene naar zijn land van herkomst"

De diabetes kan veel beter behandeld worden met een aangepaste levensstijl dan met medicatie. Het zelfde geldt voor de hypertensie.

De loutere beweringen van verzoekende partij dat de aandoening een nauwgezette zorg en opvolging vereist, betekent niet dat er sprake is van een ernstige aandoening waarvan de graad beantwoordt aan de standaard van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Verweerder laat dienaangaande nog gelden dat het onmiskenbaar de bedoeling is geweest van de wetgever dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich bij het nemen van diens beslissing zou steunen op het advies van de arts-adviseur (dat aan verzoekende partij onder gesloten omslag werd betekend samen met de bestreden beslissing).

"De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

...

Uit lezing van bovenstaand artikel blijkt dat de beoordeling van de ziekte en of deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde. Deze ambtenaar-geneesheer dient volgens artikel 9ter van de vreemdelingenwet eveneens de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de betrokken vreemdeling verblijft, en de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, te beoordelen. Deze ambtenaar-geneesheer verschaft over al deze elementen een advies." (R.v.V. nr. 85.215 dd. 21.02.2012)

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar het land van herkomst is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-adviseur noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

De verzoekende partij haar beschouwingen falen in rechte en kunnen niet worden aangenomen.

De verzoekende partij houdt voor dat de arts-adviseur tot een 'héél andere conclusie' zou zijn gekomen, indien hij het dossier en verzoekende partij grondig zou hebben onderzocht. De verzoekende partij heeft kritiek op het feit dat geen lichamelijk onderzoek werd gevoerd.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, verwijst verweerder naar de voorbereidende werken (Wetsontwerp tot wijziging van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-06, nr. 2478/1, p. 34-36) waarin betreffende de beoordeling door de arts-adviseur het volgende wordt gesteld:

“De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt. De ambtenaar-geneesheer kan ook, indien hij dat noodzakelijk acht, bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

Indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene - bijv. de betrokken medische attesten wijzen op een kankerpatiënt in terminale fase - zou het mensonterend zijn om betrokkene nog te gaan onderwerpen aan bijkomende onderzoeken. In dit geval is het ook overbodig om het bijkomend advies van deskundigen te gaan inwinnen. Het is evenmin nodig om betrokkene te gaan onderzoeken of het advies van deskundigen te gaan inwinnen indien niet duidelijk is wat de medische situatie is van betrokkene, maar vaststaat dat de situatie niet ernstig is (bijv. het medisch attest vermeldt dat betrokkene twee dagen het bed moet houden).

In het tegenovergesteld geval, namelijk indien het attest vermeldt dat betrokkene gedurende lange tijd bedlegerig is, maar het niet duidelijk is wat zijn precieze medische toestand is, is onderzoek van betrokkene wel aangewezen.” (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

Uit de wettekst van art. 9ter §1 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 en uit de toelichting in de voorbereidende werken, blijkt onbetwistbaar dat de beoordeling van de door de vreemdeling voorgelegde medische attesten toekomt aan de arts-adviseur, die volledig vrij wordt gelaten.

Bijgevolg is de verzoekende partij haar kritiek als zou de verzoekende partij moeten onderworpen zijn aan een medisch onderzoek, manifest ongegrond. Een dergelijk standpunt is uiteraard onverzoenbaar met het feit dat de wetgever de arts-adviseur volledig vrij laat in diens beoordeling.

Verweerder verwijst andermaal naar het deugdelijk advies van de arts-adviseur, waaruit duidelijk blijkt dat de door de verzoekende partij naar voor gebrachte medische gegevens grondig werden onderzocht. Het berust bij de discretionaire bevoegdheid van de arts-adviseur om te beslissen verzoekende partij al dan niet nog aan een bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen, doch in casu heeft deze dit kennelijk niet nodig geacht om tot een deugdelijke beslissing te komen.

“De bestreden beslissing steunt zich voor deze conclusie op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, die zoals blijkt uit het administratief dossier zich heeft gesteund op het door verzoeker bijgebracht verslag van de specialist. Artikel 9ter, §1, tweede alinea voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zonodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven” (R.v.V. nr. 41 432 van 7 april 2010)

Zie ook:

“Het feit dat de verzoekster heeft aangeboden om in te gaan op iedere contactname van de ambtenaar-geneesheer, impliceert zoals de verweerder terecht opmerkt niet dat de ambtenaar-geneesheer hierop moet ingaan.” (R.v.V. nr.91.381 dd. 19.11.2012)

“het mogelijk gegeven dat verzoeker aanbood om een medisch onderzoek te ondergaan en nadere toelichting te verschaffen aangaande zijn medische situatie maakt niet dat de arts-adviseur wiens advies verweerder gevraagd heeft, verplicht is hierop in te gaan.” (R.v.V. nr. 96.119 dd. 30.01.2013)

De verzoekende partij haar beschouwingen missen elke feitelijke en juridische grondslag.

De loutere beweringen van verzoekende partij als zou verzoekende partij ‘niets of niemand meer hebben in het land van herkomst’ en geen ‘onderkomen of verblijf’ meer kunnen bekomen, kunnen niet worden gevolgd. Vooreerst wordt hier geen bewijs van geleverd, en verder is dit ook geenszins

geloofwaardig gelet op het feit dat verzoekende partij het grootste deel van haar leven wel in Nigeria heeft doorgebracht.

De verzoekende partij houdt nog voor dat de arts-adviseur de actuele situatie van haar gezondheidstoestand niet heeft willen onderzoeken, doch dienaangaande dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij schijnbaar voorbij gaat aan de inhoud van art. 9ter Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het aan de vreemdeling zelf toekomt om alle nuttige inlichtingen over te maken met betrekking tot de ziekte bij de aanvraag. Hieruit vloeit voort dat de verzoekende partij, indien zij over recentere medische attesten zou beschikken, gehouden is deze over te maken.

Inderdaad, wanneer de verzoekende partij een aanvraag indient, rust op haar de verplichting zich in deze procedure te bekwamen en alle nuttige stukken over te maken. "Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren." (R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010)

Verweerder herhaalt nogmaals dat uit het advies van de arts-adviseur duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die de verzoekende partij heeft voorgelegd, waarbij onderzoek werd gevoerd naar de specifieke medische aandoening van de verzoekende partij. De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden. Het is aan de verzoekende partij zelf om de nodige medische attesten voor te leggen die de behandeling/diagnose specificeren.

Verzoekende partij gaat nergens in haar verzoekschrift in op de concrete motieven van de bestreden beslissing en het advies. Verzoekende partij laat deze motieven volledig onbesproken.

Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de arts-adviseur haar situatie onzorgvuldig zou hebben beoordeeld. Zij steunt zich blijkbaar zelf op een onvolledige lezing van de attesten die zij zelf heeft bijgebracht.

In een tweede onderdeel bij haar eerste middel levert de verzoekende partij nog kritiek op het feit dat geen onderzoek werd gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medicatie in het land van herkomst, Servië. De verzoekende partij houdt voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris er enkel op zou gericht zijn om de aanvraag te weigeren.

De beschouwingen van verzoekende partij als zou ten onrechte geen onderzoek zijn gevoerd naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, gaan klaarblijkelijk voorbij aan de inhoud van de bestreden beslissing en het advies van de arts-adviseur zelf.

Immers werd door de arts-adviseur uitdrukkelijk vastgesteld dat voor de aandoeningen (PTSD , diabetes, type 2 en de arteriële hypertensie) geen behandeling noodzakelijk is.

Terecht werd dan ook gesteld dat de aandoeningen kennelijk niet beantwoorden aan een ziekte waarbij het ontbreken van een adequate behandeling zou leiden tot een mensonterende of mensonwaardige behandeling.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet stelt verder niet de vereiste dat steeds moet worden onderzocht of een adequate behandeling van een gezondheidsprobleem in het land van herkomst van een vreemdeling beschikbaar en toegankelijk is. Voormelde bepaling voorziet slechts dat dient te worden nagegaan of het ontbreken van een adequate behandeling een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De ambtenaar-geneesheer is aan deze verplichting tegemoetgekomen.

Verzoekende partij kan derhalve niet dienstig verwijzen naar de rechtspraak van de Raad waarbij administratieve beslissingen werden vernietigd op basis van de vaststelling dat een ambtenaar-geneesheer had nagelaten te onderzoeken of een medisch probleem een reëel risico inhield voor de fysieke integriteit van een vreemdeling of voor een onmenselijke of vernederende behandeling bij gebrek aan een adequate behandeling in diens land van herkomst.

Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

De verzoekende partij haar kritiek mist grondslag.

Verweerder besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag van verzoekende partij tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel inclus.

Terwijl de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd is in rechte en in feite, om te voldoen aan de formele en de materiële motiveringsplicht.

Tot slot merkt verwerende partij nog op dat verzoekende partij niet ingaat op de door haar voorgehouden schending van artikel 7 van het K.B. van 17 mei 2007, zodat dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk is.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, en voor het overige ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

4.1.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zetten de verzoekende partijen nergens in hun verzoekschrift uiteen op welke wijze zij artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 en het gelijkheidsbeginsel door de bestreden beslissingen geschonden achten.

4.1.3.1.2. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. De verzoekende partijen verduidelijken niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissingen geschonden zou (kunnen) zijn. De schending ervan wordt dan ook niet dienstig aangevoerd. Evenmin wordt in het middel uiteengezet op welke wijze de artikelen 4 en volgende van de voornoemde wet van 29 juli 1991 geschonden worden geacht.

4.1.3.1.3. Het enig middel is, wat deze onderdelen betreft, niet-ontvankelijk.

4.1.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoekende partijen ingediende aanvraag ongegrond is nu "uit het voorgelegd medische dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit" of dat de eerste verzoeker

lijdt “aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft”, waarbij wordt verwezen naar het verslag van de arts-adviseur van 26 februari 2015. In dit medisch advies, dat onder gesloten omslag samen met de eerste bestreden beslissing aan de verzoekende partijen werd overhandigd en dat wordt geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de eerste bestreden beslissing, wordt toegelicht dat de eerste verzoeker lijdt aan een arteriële hypertensie, een begin van een lichte diabetes en dat hij een tendens zou hebben tot een chronische depressiviteit “mogelijks in het kader van een PTSD en zich in een chronische stressstoornis zou bevinden, maar verder waren er hier geen verwikkelingen, geen hospitalisaties, noch acute opstoten”. Wat de PTSD betreft, duidt de arts-adviseur dat de arts die verwijst naar dergelijke gebeurtenis geen getuige van deze gebeurtenissen was en slechts de bewoordingen van betrokkene kan optekenen, zonder dat de beweerde gebeurtenissen zich ook daadwerkelijk hebben afgespeeld. Voorts weerhoudt de arts-adviseur deze diagnose niet nu er geen informatie werd gegeven over het levensbedreigend trauma dat de eerste verzoeker zou hebben meegemaakt, hetgeen cruciaal is om een juiste diagnose te kunnen stellen, en stelt hij dat indien de verzoeker toch een PTSD heeft, deze dan in principe met de tijd uitdooft en dat psychofarmaca na twee jaar nauwelijks meer invloed hebben op de symptomen dan een placebo en dat ook psychotherapie na enige tijd geen effecten meer heeft, temeer daar in voorkomend geval enorme taalbarrières zijn. De klachten als irritatie en slaapstoornissen bestempelt de arts-adviseur als subjectieve gevoelens en geen objectieve vaststellingen en het zelfmoordgevaar acht hij hypothetisch en speculatief nu er geen suïcidale pogingen werden gedocumenteerd. De arts-adviseur weerhoudt bijgevolg enkel een dysthymie met dysforische gevoelens zonder acute psychiatrische aandoening. Wat de aandoening diabetes, type 2 betreft, overweegt de arts-adviseur dat deze niet bevestigd wordt door de sluitende labo-uitslagen en dat dit een goedaardige aandoening is die perfect kan voorkomen worden door een verandering van levensstijl, bemerkings die volgens de arts-adviseur ook gelden voor de arteriële hypertensie. De arts-adviseur concludeert ten slotte dat uit de beschikbare medische gegevens “geen aandoening (blijkt) die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft”.

Ten slotte wordt ook in de tweede, de derde, de vierde en de vijfde bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, en bevatten ook deze beslissingen een motivering in feite, met name dat de verzoekende partijen in het kader van hun asielprocedure hebben verklaard op 20 augustus 2006 het grondgebied te hebben betreden en dat hun asielprocedure op 16 januari 2007 werd afgesloten, zodat het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen ruimschoots is overschreden.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.1.3.3. De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens,

of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Naar luid van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde worden aangevraagd door “(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”. Deze bepaling houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

Vooreerst stellen de verzoekende partijen zich de vraag of de aanvraag in hoofde van R.E. nog lopende is, nu aan haar geen beslissing werd betekend noch een bevel om het grondgebied te verlaten. Er dient evenwel te worden gewezen op het arrest nr. 138 521 van 13 februari 2015 van de Raad (zie *supra*, onder punt 1.7.4.) waarin wordt vastgesteld dat R.E. het vereiste belang ontbreekt bij de vernietiging van de beslissingen van 23 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt bevonden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), nu zij in het bezit werd gesteld van een F-kaart geldig tot 26 februari 2019. Het getuigt in die omstandigheden niet van een onzorgvuldig handelen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om de eerste bestreden beslissing niet mee te betekenen aan R.E. en haar tevens geen bevel om het grondgebied af te geven.

Voorts merken de verzoekende partijen op dat ook aan de derde verzoeker geen bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en stellen zij zich de vraag of zij geacht worden R.E. en de derde verzoeker in België achter te laten. Zij gaan er evenwel aan voorbij dat R.E. en de derde verzoeker in het bezit zijn van een F-kaart, zodat ten aanzien van hen niet kan worden gesteld dat zij het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen ruimschoots overschreden hebben, reden waarom de overige verzoekende partijen een bevel hebben gekregen om het grondgebied te verlaten. Voorts staat het R.E. en de derde verzoeker uiteraard vrij om de eerste verzoeker, de tweede verzoekster, de vierde verzoeker en de vijfde verzoeker te vergezellen naar hun land van herkomst.

De verzoekende partijen laten verder gelden dat het gegeven dat hun aanvraag ontvankelijk werd verklaard, een indicatie geeft van de graad van ernst van de ziekte van de eerste verzoeker, evenals het gegeven dat hij verschillende medicijnen dient te nemen, dat de behandelde arts een opvolging als absoluut noodzakelijk ziet en dat de eerste verzoeker reeds gedurende zes jaar wordt behandeld. De verzoekende partijen slagen er met hun betoog evenwel niet in de concrete vaststellingen van de arts-adviseur in zijn advies van 26 februari 2015, zoals *supra*, onder punt 4.1.3.2., weergegeven, te weerleggen of te ontkrachten. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doen de verzoekende partijen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling door de arts-adviseur van de door hen voorgelegde medische getuigschriften.

De verzoekende partijen werpen op dat het onzorgvuldig is van de arts-adviseur om zich slechts te baseren op de voorgelegde medische attesten en om de eerste verzoeker niet te onderzoeken, wat volgens hen tot een andere inschatting van de ernst van de aandoening zou hebben geleid. Uit de bewoordingen van artikel 9ter, § 1, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet blijkt evenwel dat de ambtenaar-geneesheer indien hij dit nodig acht de vreemdeling kan onderzoeken en een bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Van enige verplichting om de betrokkene aan een fysiek onderzoek te onderwerpen is dan ook geen sprake. Het behoort bijgevolg tot de discretionaire bevoegdheid van de arts-adviseur om te oordelen of hij het nodig acht om de eerste verzoeker aan een bijkomend fysiek medisch onderzoek te onderwerpen. De Raad kan deze beoordeling niet overdoen, maar deze enkel onwettig bevinden wanneer zij zou getuigen van een kennelijk onredelijk handelen of wanneer bij de medische beoordeling essentiële elementen uit het dossier zouden zijn miskend. De verzoekende partijen tonen zulks echter niet aan. Zij beperken zich in het verzoekschrift tot een theoretische en algemene kritiek zonder *in concreto* aan te tonen dat de arts-adviseur, door een medische beoordeling door te voeren op grond van de door hen aangeleverde medische attesten zonder de eerste verzoeker daarbij fysiek te onderzoeken, een kennelijk onredelijke of onjuiste medische beoordeling zou hebben gemaakt van zijn medische problematiek. Tevens wordt erop gewezen dat overeenkomstig artikel 9ter,

§ 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet het de vreemdeling toekomt om samen met zijn aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in het land van herkomst of het land waar hij verblijft over te maken aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris.

Voorts bekritiseren de verzoekende partijen de voorwaardelijke wijs van het advies van de arts-adviseur en laten zij gelden dat, wanneer deze twijfelt aan de aandoening van de eerste verzoeker, hij om bijkomende informatie dient te vragen. Er dient evenwel op te worden gewezen dat het medisch advies moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. In zijn advies van 26 februari 2015 licht de arts-adviseur zeer omstandig toe waarom hij op basis van de voorgelegde medische attesten geen PTSD weerhoudt, doch enkel *“een dysthymie (...) met dysforische gevoelens zonder acute psychiatrische aandoening”* en waarom hij meent dat de diabetes type 2 en de arteriële hypertensie ook kan worden aangepakt via een verbeterde levensstijl, zodat er *“(z)elfs onbehandeld (...) geen risico (is) noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling”*. Het is het geheel van de in het medisch advies van de arts-adviseur van 26 februari 2015 opgesomde motieven dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van de door de verzoekende partijen ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. De omstandigheid dat enkele zinnen uit het advies in de voorwaardelijke wijs zijn geformuleerd vermag hieraan geen afbreuk te doen. Ten slotte kan ook hier worden herhaald dat het overeenkomstig artikel 9ter, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet de vreemdeling toekomt om samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft over te maken. Aldus maken de verzoekende partijen geen overtuigende wilskracht aannemelijk bij de gemachtigde om een negatieve beslissing te nemen. Dit kan in ieder geval niet worden afgeleid uit het advies van de arts-adviseur van 26 februari 2015 of uit het loutere feit dat de eerste bestreden beslissing op basis van dit advies werd genomen.

De verzoekende partijen laten gelden dat zij niet begrijpen hoe de arts-adviseur tot de vaststelling komt dat de eerste verzoeker na een termijn van twee jaar genezen zou moeten zijn. Evenmin begrijpen zij hoe de arts-adviseur tot de conclusie komt dat de problematiek met de tijd vanzelf uitdooft, nu de eerste verzoeker al gedurende vijf jaar behandeld wordt. Ze stellen zich de vraag hoe de arts-adviseur tot deze conclusie is gekomen. De verzoekende partijen gaan evenwel voorbij aan de volgende vaststellingen van de arts-adviseur in zijn advies van 26 februari 2015: dat er niet objectief kan worden vastgesteld dat de eerste verzoeker geconfronteerd is geweest met een levensbedreigend trauma, hetgeen gelet op de internationaal aanvaarde criteria van de DSM IV zeer belangrijk is om te kunnen komen tot de diagnose van een posttraumatische stressstoornis; dat klachten als irritatie, slaapstoornissen en dergelijke subjectieve gevoelens zijn en zeker geen objectieve vaststellingen; dat het vermelde zelfmoordgevaar eerder hypothetisch en speculatief is en er in het dossier geen suïcidale pogingen objectief worden gedocumenteerd; dat er geen verdere medische complicaties zijn geweest die het vermelden waard zijn; dat bij de eerste verzoeker een grote frustratie waargenomen wordt in het kader van de huidige sociaal-economische situatie, zonder objectief organisch substraat; dat uit de attesten kan worden afgeleid dat de subjectieve klachten met de tijd alleen maar toenemen, terwijl deze klachten, mochten ze toe te schrijven zijn aan een PTSD, integendeel zouden moeten afnemen met de tijd; dat er dan ook enkel een dysthymie met dysforische gevoelens wordt weerhouden zonder acute psychiatrische aandoening. Tevens gaan de verzoekende partijen eraan voorbij dat de arts-adviseur, waar hij stelt dat de problematiek van PTSD in principe na enige tijd uitdooft, verwijst naar de door hem gehanteerde bron, met name *“NHS, National Institute for health and clinical excellence, Post-traumatic Stress Disorder”*. Ook waar de arts-adviseur erop wijst dat na méér dan twee jaar psychofarmaca nauwelijks meer invloed hebben dan een placebo en dat psychotherapie na enige tijd geen effecten meer heeft, verwijst hij naar de door hem gehanteerde bronnen, zijnde respectievelijk *“Efficacy of Antidepressants and Severity of Depression, Moncrieff J, Wessely S, Hardy R, This is a reprint of a Cochrane review, prepared and maintained by The Cochrane Collaboration and published in The Cochrane Library, 2012, Issue 10”* en *“De behandelingsstrategieën bij posttraumatische stressstoornissen” uitgegeven bij Bohn Stafieus (cure/care development)”*. Aldus kunnen de verzoekende partijen niet worden bijgetreden waar zij voorhouden dat niet blijkt op basis waarvan de arts-adviseur zijn conclusies heeft gebaseerd.

Aangenomen dat er een verschil is tussen het gestelde van de arts-adviseur en de behandelende arts waar de arts-adviseur bepaalde vermeldingen in de voorgelegde medische stukken niet heeft weerhouden, wordt erop gewezen dat het gegeven dat het advies van de arts-adviseur strijdig is met de door de verzoekende partijen neergelegde medische attesten en het gegeven dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de beoordeling van de arts-adviseur nog niet kunnen leiden tot de

nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Wanneer een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, is dit immers veelal het geval omdat het advies van de arts-adviseur inhoudelijk anders is dan de door de aanvrager ter ondersteuning van zijn aanvraag neergelegde medische stukken (RvS 31 mei 2011, nr. 213.594). *In casu* dient te worden vastgesteld dat de arts-adviseur op omstandige wijze en met verwijzing naar internationale medische studies en/of werken heeft uiteengezet waarom hij van oordeel is dat er zelfs onbehandeld geen risico is voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling en dat een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed zal hebben op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand. Zo verwees de arts-adviseur allereerst naar een internationaal gevalideerde studie waaruit blijkt dat een posttraumatische stressstoornis na verloop van tijd uitdooft en zelfs onbehandeld nog slechts weinig problemen stelt. Verder verwees hij naar twee medische studies waaruit blijkt dat meer dan twee jaar na het optreden van een posttraumatische stressstoornis psychofarmaca nauwelijks meer invloed hebben op de symptomen dan een placebo en ook psychotherapie na enige tijd geen effecten meer heeft, te meer nu er in voorliggend geval enorme taalbarrières zijn. De arts-adviseur benadrukte in zijn advies van 26 februari 2015 dat er *in casu* geen noemenswaardige medische complicaties waren.

De arts-adviseur heeft aldus op onderbouwde wijze en aan de hand van wetenschappelijke argumenten geduid waarom hij van oordeel is dat de aandoening zelfs onbehandeld geen risico voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin op een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt en dat een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed zal hebben op de gezondheidstoestand van de eerste verzoeker. De arts-adviseur heeft zich bij het opstellen van zijn advies niet louter gesteund op zijn eigen kwalificaties als dokter in de algemene geneeskunde, doch hij heeft zijn standpunt onderbouwd aan de hand van internationale gespecialiseerde medische studies betreffende PTSD waarvan kan worden aangenomen dat deze zijn opgesteld door specialisten inzake deze aandoening. De aangehaalde studies en de hierin opgenomen bevindingen worden door de verzoekende partijen als dusdanig niet betwist.

De verzoekende partijen beperken zich in wezen tot het herhalen van bepaalde vaststellingen door de behandelende arts en tot het stellen dat zij niet akkoord gaan met de gedane beoordeling door de arts-adviseur, doch zodoende weerleggen zij de concrete vaststellingen door de arts-adviseur niet. Aldus maken zij niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich in de eerste bestreden beslissing niet kon steunen op voormeld advies teneinde te besluiten dat geen verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt toegestaan. De Raad benadrukt dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdelingen aangebrachte medische gegevens uitsluitend behoren tot de bevoegdheid van de arts-adviseur en dat het de Raad niet toekomt de beoordeling van de arts-adviseur te betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)).

Voorts laten de verzoekende partijen gelden dat het onzorgvuldig is van de arts-adviseur om te stellen dat een aanpassing van de levensstijl nodig zou zijn, zonder enig onderzoek te verrichten naar de huidige levensstijl van de eerste verzoeker. Zij laten gelden dat uit de door hen voorgelegde medische attesten niet kan worden afgeleid dat de eerste verzoeker overgewicht heeft, onvoldoende lichaamsbeweging zou hebben of te weinig vezels zou eten. Vooreerst wordt erop gewezen dat de verzoekende partijen niet betwisten dat *“uit de bloeduitslagen blijkt dat de glucose nuchter 116 zou zijn en de Hgb A1c 6,8 %, hetgeen helemaal geen diabetes bevestigt”* en dat de arts-adviseur met betrekking tot de vermelde diabetes als determinerend motief opgeeft dat *“deze niet (wordt) bevestigd door de sluitende labo-uitslagen”*. De overwegingen dat diabetes type 2 een goedaardige aandoening is die perfect kan voorkomen worden door een verandering van levensstijl vormen slechts een overtollig motief, zodat de eventuele gegrondheid van de grieven van de verzoekende partijen daarover, in het licht van de vaststelling dat de diabetes niet wordt bevestigd door de sluitende labo-uitslagen die het determinerend motief uitmaakt, niet kan leiden tot de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing. Voorts tonen de verzoekende partijen met hun betoog niet aan als zou de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens hebben geoordeeld dat een aanpassing van de levensstijl van de eerste verzoeker zou kunnen volstaan om zijn diabetes onder controle te houden.

Waar de verzoekende partijen opwerpen dat de verwerende partij onzorgvuldig is geweest door hen, in tegenstelling tot andere vreemdelingen, niet uit te nodigen om bijkomende informatie over te maken, weze het herhaald dat het overeenkomstig artikel 9ter, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet de vreemdeling toekomt om samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen aangaande zijn

ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft over te maken.

De verzoekende partijen laten verder gelden dat zij niet kunnen afleiden waarom geen rekening wordt gehouden met alle door hen aangehaalde elementen, doch zij laten na te verduidelijken met welke specifieke elementen dan wel geen rekening zou zijn gehouden. Waar de verzoekende partijen zich de vraag stellen of het een bewuste keuze is geweest om een aantal belangrijke medische stukken niet te beoordelen of niet te willen beoordelen, laten zij opnieuw na te verduidelijken met welke elementen dan wel geen rekening zou zijn gehouden. Met een dergelijk vaag betoog maken zij niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze genomen is.

Voorts werpen de verzoekende partijen op dat de arts-adviseur nagelaten heeft om de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst te gaan onderzoeken. Vooreerst wordt erop gewezen dat de verzoekende partijen er niet in geslaagd zijn de vaststelling in het advies van de arts-adviseur van 26 februari 2015 dat een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed zal hebben op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand en dat er zelfs onbehandeld geen risico is voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling te weerleggen of te ontkrachten. Gelet op de vaststelling dat ook zonder behandeling er actueel geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit en dat er evenmin een risico is voor een onmenselijke of vernederende behandeling diende de arts-adviseur niet te onderzoeken of er een adequate behandeling bestaat in het land van herkomst.

Verder blijkt uit het betoog van de verzoekende partijen, meer bepaald waar zij voorhouden dat het *“(u)it de motivering van de arts-attaché lijkt (...) alsof dat verzoeker reeds een vergevorderde aandoening van zijn ziekte moet hebben of halfdood moet zijn, alvorens zijn aanvraag ontvankelijk en gegrond zou verklaard worden”*, dat het *“duidelijk (mag) zijn dat verwerende partij er enkel op gericht lijkt om de aanvraag van verzoekers ongegrond te verklaren en de aanvraag niet correct te behandelen”* en dat dit onaanvaardbaar is en dat *“uit het advies van de arts-attaché duidelijk blijkt dat deze genomen is om een beslissing tot ongegrondheid te bekomen en NIET om de werkelijke gezondheidstoestand van verzoeker te beoordelen”*, een zeker onbegrip voor de negatieve beslissing. Deze beweringen vinden evenwel geen steun in de motieven van de eerste bestreden beslissing of van het voornoemde advies van 26 februari 2015. Aldus tonen de verzoekende partijen hiermee geen schending aan van de in het middel opgeworpen bepalingen en beginselen, net zomin als met hun overtuiging dat hun aanvraag wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partijen tenslotte nog verwijzen naar de arresten met nrs. 92 397, 105 052, 108 524, 113 706 en 123 355 van respectievelijk 29 november 2012, 14 juni 2013, ongekende datum, 12 november 2013 en 29 april 2014 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien tonen de verzoekende partijen niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laten de verzoekende partijen na om de concrete motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de eerste bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. De verzoekende partijen maken evenmin een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

4.1.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.1.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om

het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de eerste bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4.1.3.6. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit het voorgaande is gebleken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de eerste bestreden beslissing een correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zodat de verzoekende partijen een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maken.

4.1.3.7. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Vermeulen). De verzoekende partijen zetten niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan.

4.1.3.8. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel, dat uitsluitend gericht is tegen de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, laten de verzoekende partijen het volgende gelden:

"Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van hun aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden

Dit werd recent nog bevestigd in het arrest 96 099 van 30.01.2013 van uw Raad: 'Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de drie bestreden beslissingen door dezelfde persoon en op dezelfde dag werden genomen, met name 8 augustus 2012, als ook op dezelfde dag ter kennis werden gebracht aan verzoekers, met name 16 augustus 2012, zodat de nauwe samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds, en de tweede en derde bestreden beslissingen, anderzijds, duidelijk blijkt. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, dienen met het oog op goede rechtsbedeling, de tweede en derde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te worden gehaald en eveneens te worden vernietigd.'

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten -enerzijds "een beslissing tot beëindiging

van het verblijfsrecht" en anderzijds een "bevel om het grondgebied te verlaten" een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.

Dat verzoekers dan ook met aandrang vragen huidige beslissingen te willen vernietigen en schorsen omwille van de gebrekkige motivering, onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel."

4.2.2. Aangezien het eerste middel, dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, ongegrond is en er geen andere middelen worden aangevoerd die tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kunnen leiden, dient niet te worden ingegaan op de door de verzoekende partijen in het tweede middel geopperde hypothese dat *"indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden"*.

Voorts kunnen de verzoekende partijen niet worden gevolgd waar zij voorhouden dat de tweede, de derde, de vierde en de vijfde bestreden beslissing *"niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie"*. Er is de Raad geen enkele bepaling gekend – en de verzoekende partijen voeren ook geen enkele bepaling aan – die zulks voorschrijft. Overigens blijkt dat de eerste, de tweede, de derde, de vierde en de vijfde bestreden beslissing op hetzelfde moment aan de verzoekende partijen werden ter kennis gebracht, zodat zij onmiskenbaar weet hadden van het feit dat hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is, in zoverre het werd ingesteld door de derde verzoeker en de vierde verzoeker, onontvankelijk en de eerste verzoeker, de tweede verzoekster en de vijfde verzoekster hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN